

A punk brutális költészete

„A csajom belépett valami pártba, hazudós lett és intoleráns” – A trágárság már nem műfaji sajátosság

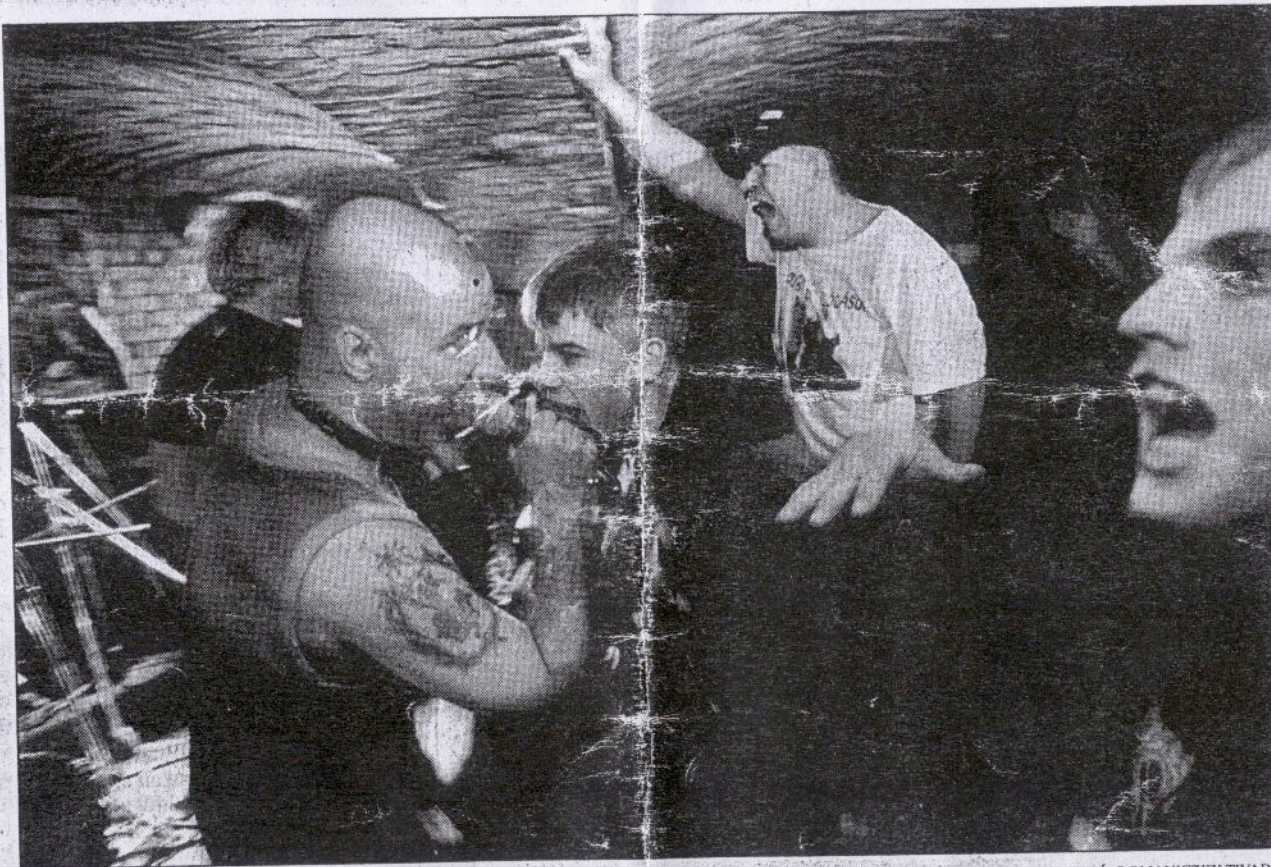
*Dollár! Hatalom! Pornó!
Szeretet, szerelem, sztorinó!
Perzverz gyönyör, a nyálam csordul,
Megtámadott hátulról orvul,
Mi a romantika, ne is kérdezd,
A globalizáció gyermeke így élvezte*

Dübörög a pince. A csapokban sört vedelnek. Nyersvörös téglafalak. Homály, a fénykarikákon túl csak árnyképeket tudok kivenni. A lámpák alatt kölyökarcok. A folyosó dugig. A vasajtó újra meg újra nyílik, a belépődíjakat papírdobozba gyűjtik. Hatszáz forint a beugró. Boltozatos terem, karéjban néhány süppedő zsölyye, el lehet bennük túnni szem elől. Szék, ülőalkalmatosság egy sincs. Ami itt történik, azt amúgy sem „nézi”, nem „hallgatja” senki, annak nincs „publikuma”. Itt mindenki résztvevő. Happening? Vagy valami más. Egy üst, amiben együtt fő mindenki. Pódium nincs, pár centivel emelt csak a terem vége. Nem tart senki távolságot.

Néhányan bevetik magukat a pince közepeire, esetlenül ugrabugrálnak, kifecskelt végtagjaikat dobálják. Trikó, farmer, nincs rajtuk semmi feltűnő. Most jöttek ki az osztályból matekóra után, kell a mozgás. Egyetlen fickó kobakján ágas-kodik csak kakastaréj.

Hétköznapi Csalódások. A középső négy betű összeolvasandó. Amikor valaki elrikkantja magát: Menjetek a p...ba! – a kiáltás nem tekintendő káromkodásnak, ellenkezőleg. Az öttagú zenekart ez a csatakiáltás a dicsőségbe repíti.

A zenészeket és a jelen levő tudósítót leszámítva szinte mindenki húszon-

FOTÓ: DOMANICZKY TIVADAR

A Hétköznapi Csalódások szegedi koncertjén

közülük. (Amit semmiképpen nem annak a hírnévnek köszönhetnek, amit kilencven-akárhányban azzal szereztek,

akkor huszonévesek, egy pécsi borozóban üldögélve ana a következtetésre jutottak, hogy most már kellene valamit

tük. Tévhit az, hogy elkápráztatta őket a fényes jövő és a társadalom, a politika többé nem érdekli őket. Nem így van. De

hogy tévedek – morfondírozom –, végül is a közönség nem az egyetemi hallgatók közül kerül ki.

– Az egyetemi hallgatók valóban ritkán pogóznak – mondja Réz András. – De a világ egyre zavarosabbá válik számukra is, egyre nehezebben tudnak benne eligazodni. Úgy kerülnek ki az egyetemről a bölcsészek, a jogászok, hogy nem tudják, mi lesz velük. Az ő életüknek nem az a központi kérdése, hogyan válnak a jóléti társadalom kongeniális tagjává, ahogyan azt a vezető kormány-párt óhajítja.

Lehet, hogy a kirekesztettség állapotának a filozófiája, a brutális punkköltészet megszólítja őket is?

Rendeztek tavaly, az együttes tizedik születésnapján egy koncertet. Készült róla egy videokazetta. (Ezredévi prolibuli). Azon egy kölyök azt mondja: „Ez a legfontosabb zenekar a számomra Magyarországon. Mert ez nyíltan kimondja a véleményét.” A kazettán Bársony Barna így fogalmaz: „Soha nem akartunk a korral haladni. Nem vagyunk mi egyszer így, másszor úgy emberek.”

Gyanítom, ez vonzza köréjük a húsz évnél is fiatalabbakat. A nyilatkozatokban szó sem volt arról, hogy a bandának zenei ambíciói volnának. Nincsenek is. De a ricsajra, amit produkálnak, fiatal emberek – nem mondom, hogy táncolnak, de fura, groteszk, ám többnyire ritmikus mozdulatokat tesznek. A dalok, amelyeket egy pécsi éjjeliőr ír, tülbe másznak, koszorús költők irigyelnék népszerűségét.

Minderre könnyű legyinteni, végül is